

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 2 Ročník XV

21. ledna 2018

Milí farníci,

celý národ vzrušeně prožívá volbu nového prezidenta, vím, že druhé kolo znamená zahlcenost médií touto záležitostí, ale je to společenská událost hodná pozornosti. Máme jasný cíl modliteb. Také letošní mnohá výročí stojí za pozornost, proto vám nabízím kardinálovo novoroční kázání, které v naší diecézi nezaznělo a které ukazuje hloubku víry a vhledu našeho primase do složitosti dějin našeho národa a jeho nejednotné interpretace. Učme se od našich biskupů pravdivému pohledu na život, oni na prvním místě z pověření Ježíše Krista mají povinnost učit!

Pokojný čas přeje pater Petr.

Vážení...

první den roku 2018, hned po půlnoci, jsem slavil Eucharistii ze slavnosti Matky Boží Panny Marie na starobylém slovanském hradišti v Poříčí nad Sázavou, v kostelíku sv. Klementa. Uvědomuji si symboličnost místa a děje, národních dějin a současnosti. Místo nese pečeť cyrilometodějské misie a slavnost Matky Boží mi připomíná staroboleslavské paládium.

Letopočty zakončené číslovkou osm označují v našich dějinách celou řadu zlomových událostí. Je jich tolik (např. 1278, 1348, 1618, 1648, 1848, ...), že se musíme soustředit na ten, který je letos jednoznačně nejdůležitější, a to je stoleté výročí vzniku Československé republiky. Vznik Československa nemůžeme oddělit od výročí konce 1. světové války, mimo jiné proto, že bychom se tím vylučovali z celku Evropy a celého světa. Byl by to důkaz naší nadřazenosti i malosti. Odvozeně si pak musíme připomenout milníky v dějinách tohoto našeho státu. Jsou to v mnohém ještě úplně neprobádané tragické okamžiky: Rozpad státu a následná okupace v roce 1938. Únorový puč jako nástup komunistické diktatury v roce 1948 a konečně i druhá okupace, která zničila kratinké údobí naděje v roce 1968. Tato data nejsou jen chvílemi zmaru a zrady. Jsou to data, která prověřila sílu idejí, na nichž byl náš stát zbudován, a formovaly morální kvalitu národa. Jsou pak i výzvou k tomu, abychom se v budoucnosti nedopracovali k další podobné katastrofě a na prvním místě, abychom se sjednotili kolem těch idejí, které dávají našemu národu životnost a státu základy. Jde o takové hodnoty, jako jsou pravda, vlast, rodina, věrnost atd., které jsou v podstatě hodnotami duchovními a v křesťanské kultuře jsou ve svém souhrnu obsaženy v pojmu Bůh.

O problému jednoty či nejednoty jakéhokoli společenství přemyslím dlouho. Obecně jako člověk, který už dost prožil; jako občan tohoto státu; jako kněz katolické církve, který dnes stojí mezi jejími čelnými představiteli. Předně považuji za nutné odmítnout řadu předsudků a pokroucených výroků o katolické církvi a ukázat, jak skutečně procházela stoletím, o němž uvažujeme. Situace katolické církve v r. 1918 byla složitá a nelehká. V souvislosti s pádem monarchie se vyhrtily protikatolické postoje dlouhodobě živené národní až nacionální ideologií opřenu o husitství. Došlo nejen k ničení katolických památek a symbolů, ale také k vytvoření národní Československé církve. V tomto nadšení se jaksi zapomnělo na řadu století před husitstvím. Pro hodnocení katolické církve považuji za neblahý Masarykův počin, jímž jednoduše přejmenoval pluky legionářů od Zborova, kteří na svých praporech nesli jména a symboly sv. Václava, sv. Cyrila a sv. Metoda. Nemohl tušit, že je to krok k tomu, aby se podařilo vytvořit apoteózu těch legionářů, kteří se připojovali k rudoarmějcům a působili rozklad československých oddílů. Plukovník Švec, oddaný službě armády budoucího demokratického státu, byl pošpiněn a škrtnut z dějin. Přiznám se, že dnes nevím, co si myslet, když na stoleté oslavy bitvy u Zborova, nebyli pozváni zástupci naší a pravoslavné církve.

Je nespornou zásluhou TGM a jeho spolupracovníků, Dr. Eduarda Beneše a Milana Rastislava Štefánika, že našli pro nás nové místo na mapě světa. Při samotném vyhlášení Československé republiky neměl však TGM úplně šťastnou ruku. Přičinil se tak nevědomky o Mnichov a pozdějším setrváváním na nereálném pojmu *československý národ* došlo k rozdělení nového státu. Politici i myslitelé mají právo na omyl, ale v žádném případě nechci zpochybnit náš právnicky nejlepší zákon, který stanoví: „TGM zasloužil se o stát.“ Pozor, nejde o stylistickou chybu, ale o přesnou citaci.

Nemluví se příliš o tom, že v druhé polovině 19. století a po celou dobu první republiky probíhala silná jednostranná interpretace českých dějin ve prospěch reformace, ale i odsudek barokní rekatolizace a jejího přínosu včetně obrany našeho národa rozmáchlým škrtem vedl k podjatému, nepřátelsky vyhocenému a hlavně nepravdivému posuzování katolíků nejen v baroku, ale i v době zápasu s nacismem a komunismem. Katolická církev přitom kopírovala vše, co víme a přiznáváme zbytku společnosti. To samo svědčí o tom, že katolíci jsou a byli součástí celé společnosti.

Není pro nikoho dobré, když se neuzná a zamlčí, že Vatikán nikdy neuznal mnichovský diktát a po celou dobu druhé světové války papežský nuncius Saverio Ritter spolupracoval z Milána s naším Národním výborem v Itálii, který řídil odbojovou činnost pod vedením londýnské exilové vlády prezidenta Eduarda Beneše a premiéra Mons. Jana Šrámka. O mnohém se prostě neví; např. že mezi nunciem a papežem Piem XII. byl spojkou Monsignore Montini, pozdější papež Pavel VI. Je proto naprosto nepochopitelné, když dnes pracovník Historického ústavu České akademie věd řekne v TV, že v době heydrichiády katolická církev selhala!

Mons. Otto Lev Stanovský hledal nový úkryt pro parašutisty, kteří byli ukryti v pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici a byl za to odsouzen k trestu smrti. V Osvětimi zahynul do jeho akce zapojený kolega Mons. Antonín hrabě Bořek-Dohalský. Výsadkáři z moravského Valašska byli praktikující katolíci, v široké síti pomocníků odboje byly stovky katolíků a řada katolických

kněží; například P. Josef Štemberka nebo kardinálové Beran a Trochta, kteří přežili Buchenwald a Mauthausen. My se distancujeme od konfidenta Franze Wenera Bobeho a pranýřujeme katolické kněze a laiky, kteří sdíleli anti-semitské a fašistické ideje, ale máme také pochopení, že někoho fyzickou nebo psychickou brutalitou gestapo zlomilo.

Rok 1948 s černým datem únorového puče nám připomíná roli římskokatolické církve v odporu proti nastupující stalinské komunistické tyranii. Nelze nepřipomenout jména čtyř kardinálů primasů: Josefa Berana, Józsefa Mindszentyho, Aloysia Stepinace, Stefana Wyszyńskiego. Podobně si nedovedeme představit rok 1968 bez velehradské květnové pouti spolu s kardinály Trochtou a Tomáškem. Vystoupila tam celá umlčovaná církev, řeholníci v hábitech, režimem neuznávaní biskupové a opati s odznaky svých funkcí, mitrou, berlou a pektorálem. Je dále nesporné, že to byly křesťanské církve, které v čele s katolíky vystoupily nejradikálněji ke své očistě. Založení Díla koncilové obnovy bylo doprovázeno zrušením kolaborujícího Mírového hnutí katolického duchovenstva, odsouzením a marginalizací jeho aktivních členů.

Oslavy tohoto navýsost jubilejního roku by katolická církev chtěla s celou společností otevřít svatovojtěšskou slavností spojenou s návratem kardinála Berana, pražského arcibiskupa a českého primase do vlasti, do jeho a naší milované katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Chceme tak naplnit poslední vůli velkého exulanta, který šel cestou svatého Vojtěcha a spolu s ním bytostně patří k celku a dějinám naší společnosti.

Kdykoli mluvím o kardinálu Františku Tomáškoví, uvědomuji si jeho zájem o děti, mladé lidi, výchovu a význam rodiny. UVědomuji si také, že letošní výročí nemůže být jen připomínkou. Je to i závazek. Je třeba vyjádřit vděčnost nejen hrdinům, ale i těm, kdo je vychovali, tj. generacím otců a matek, protože v jejich rodinách se narodili a vyrůstali. Od rodičů převzali vlastnosti a hodnoty, které je připravily přinést i ty největší oběti za vlast, lidskou důstojnost, svobodu víry a tím i pravdy.

Zde vidím velký a aktuální úkol. Nenamlouvám si, že se rychle podaří křesťanství dostat do stavu jednoty před prvním vážným rozkolem. Víím, že k dokonalé shodě v zásadních teologických otázkách tak snadno nedojde. Ale tato názorová různost mě neděsí. Děsí mě její militantní zdůrazňování, které komplikuje a často znemožňuje spolupráci na tom, v čem se shodujeme, a to je především společný nepřítel. Výbuch zcela jednostranných vášní kolem pokusu o obnovení Mariánského sloupu je varovné znamení. Což nepotřebujeme už dávno, a zvláště teď klidný dialog symbolu Husova pomníku, symbolu kalicha na Týnském chrámu a symbolu Mariánského sloupu? Nebylo by lépe konečně nahlédnout duchovní potenci národa, který žije dvojí náboženskou tradicí, než neustále tyto proudy stavět do ostrého protikladu a otevírat tak možnost znovu a znovu je zneužít k politickým účelům a štěpit jednotu, aby do ní jeden uchvatitel za druhým mohl vrazit smrtelný klín? Což je tak obtížné dojít k tomu, že je jen jeden Kristus, náš Pán a že potřebujeme nikoli divergenci, ale konvergenci? Že potřebujeme bádat, a proto mít klid na věčný dialog a nevstupovat stále do politických, mocensky zaujatých a malicherných tahanic a debat. On opravdu nikdo nedokáže domyslet, že ten náš společný nepřítel potřebuje, abychom dospěli k takové divergenci, že se prostě sami rozhádáme a rozejdeme a ponecháme mu volné pole, aby nás násled-

ně srovnal svým vítězným bičem? Moje generace to zažila dvakrát; nepřeji nikomu, aby to zažil i jen jednou a nakrátko.

První leden byl blahoslaveným papežem Pavlem VI. prohlášen Dnem míru, resp. Dnem modliteb za mír. Letošním mírové poselství papeže Františka začíná slovy: „Mír každému člověku, mír všem národům světa...“. Dále papež připomíná, že na světě je 250 miliónů migrantů, z nichž 22 miliónů jsou uprchlíci hledající místo pro život v míru. Je třeba si uvědomit, že právě nastolení míru a spravedlnosti je tím jediným a nejlepším řešením; to není možné bez humanitární, politické a celosvětové pomoci. Chtěl bych tedy na závěr každému člověku popřát vnitřní mír a celé naší společnosti vzájemný smír, aby v pravdě, v lásce a ve svobodě naše zem vzkvétala a aby nikdo, především věřící, nebyl z tohoto díla vylučován.

Pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka, primas český

Zprávy a oznámení

Sbírka na digitální ukazatel čísel písni do farního kostela

Prosíme farníky o mimořádnou sbírku na zakoupení číselníku pro náš farní kostel v hodnotě cca 10 000,- Kč. Dary můžete předávat přímo knězi, nebo formou nedělní sbírky. Lze vystavit darovací smlouvu. Předem děkujeme všem dárcům, Pán vám žehnej!

Úklid farního kostela v roce 2018

V letošním roce se bude podílet na úklidu farního kostela 23 žen. Po dvanáct let jsme měly služby pravidelně po týdnu, ale jelikož každým rokem z různých důvodů ubývá náš počet, musely jsme úklidy zredukovat na čtrnáctidenní intervaly. Prosím tedy farníky, aby si s maximální pečlivostí čistili boty na rohožích u vchodů kostela. Všem ženám děkuji za to, co dělají pro svůj kostel, pro všechny, kdo ho navštěvují a hlavně pro to, aby živý Pán měl stále důstojný stánek k přebývání. Pokud by byl někdo, kdo by se k nám chtěl přidat v péči o farní kostel, budeme moc rády.

Za úklidovou partu Helena Hochmutová

Kurs vazby květinových dekorací pro liturgický prostor v Panském domě

Penzion Panský dům zve všechny květinářky na kurs vazby květinových dekorací pro liturgický prostor, který se bude konat ve dnech 1. – 2. 2. 2018. Během kursu bude ukázáno, jak různě lze květiny aranžovat, jak používat i zdarma dostupný přírodní materiál a vykouzlit krásné dekorace. Že i z hrnkových květin lze vytvořit hezké trvanlivé aranžmá na výzdobu kostela. První večer proběhne přednáška „O liturgickém prostoru“ s P. Janem Kotasem, členem Arcidiecézní liturgické komise. Přihlásit se můžete na e-mailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295, kde Vám také rádi zodpovědí případné dotazy.

Farní turnaj ve stolním tenise

sobota 17. 2., viz plakátek, relax a pohyb, přijďte bez ohledu na věk

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 22. ledna do 4. února 2018

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	22. 1.		mše svatá není			
Úterý	23. 1.		mše svatá není			
Středa	24. 1.					17,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Čtvrtek	25. 1.		18,00 Za Mil. Máru, dceru Miloslavu, rodinu Šaršovu a Marii Mayerovou <i>Po mši sv. adorace</i>		16,00 P. Kozubík	
Pátek	26. 1.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	27. 1.					19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	28. 1.	8,30 Za rod Trčků a jejich dobrodince		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	
Pondělí	29. 1.		mše svatá není			
Úterý	30. 1.		mše svatá není			
Středa	31. 1.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i> 18,00 farní společ. <i>Panský dům</i>
Čtvrtek	1. 2.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace.</i>		16,00 P. Kozubík	
Pátek	2. 2.		Svátek Uvedení Páně do chrámu 17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	3. 2.		9,00 mše sv. k počtě Panny Marie			19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	4. 2.	8,30 Za živé i † z rodů Staňků, Blažků, Ptáčků, Lisnerů a d. v. o.		10,10 bohosl. slova	11,15 mše. sv.	

Farní turnaj ve stolním tenise

17.2.2018

Malá tělocvična
ZŠ J. J. Ryby

8.30 - 8.50 prezentace
účastníků, rozehrání

8.50 losování turnaje

9.00 zahájení turnaje

S sebou: pokud možno vlastní pátku
obuv do tělocvičny

Turnaj je otevřen pro všechny věkové kategorie

Rozhodčí turnaje / organizace: Radko Štefan jr.